

13. luku —No moi! Mistä sinä olet hankkinut noin upeat vaatteet sanoi Nina Jaanalle tämän nähdessään. —Nämäkö? Nämähän on ties kuinka vanhat. —No mitä sinulle? —Töitä, töitä. No mitäpä sinulle, vieläkö olet Karin kanssa?... —Äh ei siitä mitään tullut, oltiin liian erilaisia. Mutta miten sinä, oletko löytänyt ketään? —Enhän minä. Täytyy tässä katsella rauhassa. —No sittenhän me voitaisiin tehdä pieni ulkomaan matka. —Laitetaan vireille.—Muuten onko sinulla Facebook tiliä? —On, eikö sinulla sitten? —No kun ei, teetkö pienen palveluksen, korvaan kyllä. —Voin tulla vaikka vahtimaan Juusoa joku Vko:n loppu. —Mitä minun pitäisi tehdä, etsiä mies sinulle niinkö? —No ei, tai no mikä ettei jos sinulla on tiedossa. —Ei kun itse asiassa voisitko kirjautua FB:hen, niin katsoisin erään jutun. —Eikö muuta? —No ei. Jaana Haverinen kaivoi esiin kannettavansa, jota hän kuljetti aina mukanaan työnsä johdosta. —No entä nyt? Kysyi Jaana kun oli kirjautunut Facebook tililleen. —Voisitko etsiä tämmöisen henkilön nimen kuin Selina Ilves Jaana naputteli konetta hetken ja kohta ruutuun ilmestyikin Selinan koko profiili sekä muut tiedot. Nina tarkasteli tarkkaan Selinan facebook tietoja —Saatko kopsattua nämä tiedot muistitikulle? —Voin yrittää, mutta miksi ihmeessä? Mitä hän on tehnyt? —Ikävä kyllä sitä tietoa en voi kertoa sinulle. Liittyy näet työkuvioideni. —Ymmärrän. Jaana tiesi että Nina työskenteli rikosyksikössä. Jaana työskenteli hetken ja saikin tiedot tallennettua muistitikulle. —Muista mitä lupasit. Sanoi Jaana naurahtaen. —Tietenkin ja itse asiassa jos sinulla ei ole mitään suunnitelmia viikonlopuksi niin poikkeaa kylässä. Saunotaan ja maistellaan hieman punkkia. Hetken vielä ruperteltuaan ystävykset erosivat toisistaan, kummankin poistuessaa omille tahoilleen. Nina ei viitsinyt enää palata asemalle vaan hän lähti säännölliseen viikko treeniin salille, jota hän oli tehnyt jo muutaman viikonajan. Selina Ilveksen os Jalkasen taustoihin hän perehtyi iltasella kotonaan. Nina Mäkipää oli ollut lahjakas fitness urheilija ennen kuin hakeutui poliisiopistoon ja sitä kautta rikosyksikköön. Tänäpä oli vuorossa kevyt aerobinen treeniohjelma. Kotiin päästyään hän oli käynyt pikasuikussa ja alkanut perehtymään Selina Ilveksen taustoihin. Selina Ilves os. Jalkanen s.1990. Opiskellut tradenomiksi 2008. Freelancerina v.2009. lähtien. Facebook ystäviä 286 Nina yritti muodostaa jonkin tyyppistä kuvaa Selinan profiilin pohjalta,tehden samalla omia muistiin panojaan. ”Miksi ihmeessä lahjakas nuori tyttö alkaisi ilotytöksi. Vallankin kun taustalla on noin hyvä koulutus” Mietti Nina ”Jokin kuviossa ei täsmännyt, yleensä kyseiselle uralle ajautuneet tai lähteneet on, joutuneet ulkopuolisen tilanteen johdosta” Nina hieroi niskaansa, nousten sitten pöytänsä äärestä. Nina otti kylmän kaljan jääkaapista suunnistaen sitten parvekkeelle,jossa hän sytytti savukkeen nauttien samalla avatusta kaljapurkista. Nina vaipui mietteisiinsä. Hän olisi voinut valita jonkun muun ammatinkin tai ryhtyä rivikonstaapeliksi ja siirtyä johonkin maakuntaan mutta se ei ollut hänen juttunsa. Hänen isänsä oli ollut rikoskomissaari aikoinaan, ollessaan neljäntoista hänen isänsä oli saanut surmansa eräässä huumejutussa, tarkemmin sanoen peiteoperaatiossa. Mikä ymmärrettävistä syistä johtuen oli kova isku sen ikäiselle tytölle. Ninan elämässä alkoi vaihe, josta hän ei ollut kovin ylpeä. Äiti yritti kasvattaa tyttöä parhaansa mukaan. Kaikki oli muuttunut kun kouluun oli tullut eräs poliisi kertomaan poliisin työstä. Pikkutyttönä hän oli leikkinyt isänä kanssa salapoliisi leikkejä. Siten että isä oli tehnyt hänelle arvoituksia joita hänen piti ratkaista. Aina ratkaisu ei ollut löytynyt ja sekös oli suututtanut. Kerran jopa hän oli suututtanut isälleen ja sanonut itkua tuhertaen, että hän ei enää koskaan leiki näin tyhmiä leikkiä. Jolloin isä oli ottanut tytön syylin ja sanonut. —Ei sinusta sitten koskaan tule etsivää. —Tuleepas! Oli hän tähän inttänyt. Isä oli ottanut kiukuttelevan tytön polvilleen, kunnes tämä oli rahoittanut ja sanonut sitten että jos tahdot tulla hyväksi etsiväksi,niin sinun on ajateltava kuten rikollinen ja rikoksen suunnittelija. Puhelimen pärinä herätti Ninan todellisuuteen. —Nina Mäkitalo —Arttu täällä miten edistyy? —Tutkin juuri Selina Ilveksen os.

Jalkasen facebook profiilia. —Tähän aikaan? Kellohan on ties vaikka mitä. —Tykkään tehdä oman aikatauluni mukaan. Sanoi Nina —Turha kuvitella, että saat laittaa ylityö tunteja. —En ole sellaista odottanutkaan. —Sain tiedon että potilas on virkoamaan päin, ehditkö käydä katsomassa huomen aamulla häntä? —Laitan muistiin niin enköhän. Nina kuunteli Artun höpinöitä aikansa ja hänelle tuli tunne että hänen esimiehensä oli hieman maistiaisissa, mikä sinällään ei nyt liiemmin häirinnyt häntä. Sillä oli hän itsekin korkannut kaljatölkin. Jotkut tahot olivat tästä hyvinkin tarkkoja. Aikansa niitä näitä juteltuaan Arttu oli sulkenut puhelimensa. Ninalla kävi mielessä että mimmoista lie Artunkaan elämä. Sen mitä hän tiesi Artun ja tämän vaimon elämästä, niin vaimo oli aika paljon tienpäällä, Artun ollessa kotimiehenä. Tosin Arttu oli todellinen herrasmies joka ei varmasti haikaillut muita naisia. 14-Luku Ennen sairaalaan lähtöä Nina poikkasi työpaikallaan jossa häntä odotti yllätys. —Lähden käymään nyt siellä sairaalassa. Huikkasi Nina Karmalle. — Odota hetki,tai oikeastaan tule minun toimistooni. Nina seurasi Karmaa tämän huoneeseen jossa oli noin seitsemäntoistavuotias tyttö. —Tämä tässä on Eerika Korhonen ja hän oli ollut talon ulko-ovella jo ennen kuin tämä oli edes auennut. 25 Nina katseli tyttöä joka oli pukeutunut reikäisiin farkkuihin ja villapuseroon. Kaulassaan tällä oli neulottu kaulaliina ja käsissään vaaleat lapaset,vihertävä laukku oli tuolin vieressä. Tällä Eerikalla on asiaa meille vai kuinka? Puhui Karma leppoisan oloisesti. Nina lähestyi tyttöä ja tervehti häntä. Mitäpä asiaa sinulla meille on? Nina tiedusteli tytöltä. Tytön ilme ei värähtänytkään vaan hän istui samoilla sijoillaan kuin mihin oli asettunut. —Tahdotko tutustua hieman taloon, voin näyttää sinulle paikkoja jos niin tahdot?.. Tyttö oli edelleen vaiti. —Minun ainakin on hieman nälkä kun en ehtinyt ottaa aamupalaa. —Tiesitkö muuten että meillä on täällä hieno kahvila josta voi syödä vaikka mitä,tahtoisitko lähteä kanssani kanttiiniin? Oletkos sinä syönyt aamupalaa? Oli hetken hiljaista kunnes tyttö vastasi. —En ole syönyt kahteen päivään mitään. —Tiedätkö! Sitten me tytöt lähdemme ottamaan aamupalaa. Tyttö nousi tuolista ja otti laukkunsa lattialta. —Mutta minulla ei ole rahaa. —Minä tarjoan, sanoi Nina Mäkipää Kahvilaan päästyään Nina katseli kuinka tyttö nautti aikamoisen annoksen. Siitä päätellen tyttö ei ollut syönyt kunnolla muutamaan päivään. —Oletko ollut kauankin poissa kotoa? Tyttö hätkähti ja oli nousemassa pöydästä kun Nina tarttui tämän ranteeseen. — Syö aamupalasi ihan rauhassa. —En tiedä mitä olet kokenut mutta sen voin luvata,että kun kuuntelet ja uskot minua. Niin sinulla ei ole mitään hätää. Nina nosti kahvikupin huulilleen. — Viikon verran. Sanoi tyttö viimein. — Viikon verran? Ja koko sinä aikana et ole saanut ruokaa kunnolla niinkö? — Niin... — Niin ajattelinkin ja kotiin ei ole menemistä,niinhän? Tyttö nyökkäsi vaitonaisena päätään. — Kun olet syönyt niin lähdet minun mukaani — Minne —Tulet minun kämppilleni siksi aikaa kunnes saat asiat järjestymään. Eerika katsoi nuorta etsivää silmiin ikään kuin tarkkailen. Voisiko tuohon kyttään luottaa, toisaalta hän oli saanut hyvän kohtelun. Paremmat kuin aiemmilta kytiltä joiden kanssa hän oli joutunut tekemisiin. Tyttö oli kääriyt puseron hihat ylös kunnes tajusi tehneensä virheen, jonka hän yritti kuumeisesti korjata. Turhaan sillä Nina oli huomannut viillot tytön käsivarsissa. —Näytähän käsivarsiasi. Tyttö vetäytyi kauemmaksi ja kääri hihat alas, purskahtaen itkuun. —Vittuako sinä välität. Kaikki on samanlaisia paskiaisia. Niin kytät kuin,sossu nutipääeukotkin. Nina katsoi itkevää tyttöä silmiin ja sanoi rauhallisesti. —Erehdyt jos luulet että en välitä. Äläkä luule ettenkö ymmärrä.Nina kääri toisen hihan ylös ja ojensi sen tytön nähtäväksi. Tyttö katsoi itkuisin silmin käsivartta jota peitti tatuointi. —Katso tarkkaan, huomaatko? Tatuoinnit peitti viilto jäljet niin että niitä oli lähes mahdotonta havaita. Tyttö katsoi ja huomasi samanlaiset viillot käsivarressa kuin hänellä itselläänkin oli. —Älä tyttö luule ettenkö minä tiedä, sillä olen minäkin ollut nuori.Ninan pikku salaisuutta ei tiennyt kukaan. Tyttö rauhoittui samalla hetkellä. Nyt kun olemme syöneet, niin

me mennään esimieheni juttusille sen jonka jo tapasitkin. Karma silmäili pöydällä olevia papereita kun hänen oveen koputettiin. Niin...Ai sinäkö etkö vielä ole mennytkään? Kysyi Karma ihmeissään —Lähdemme aivan pian. —Lähdette?? —Niin, otan tämän tytön mukaani ja hän tulee minun kämpille muutamaksi päiväksi. —Eihän se käy päinsä. —Odotatko hetken minua tuolla käytävässä, sanoi Nina Eerikalle. Tyttö poistui saman tien käytävään. —Tajuatko että tuo tyttö on nuorisorikollinen ja ties mikä. Nina katsoi esimiestään tiukasti silmiin ja sanoi. —Olkoon kuka tahansa, tyttö on kuitenkin ollut viikon päivät kadulla, tonkien ruokaa roskiksista, nukkunut pahvilaatikossa ja porttikongeissa. 27 Karma katsoi etsivää silmiin ja oli sanomassa jotain mutta nielaisi sanat takaisin. —Hyvä on tee niin kuin parhaaksi näet, mutta muista että olet vastuussa hänestä. —Tietenkin. Sen sanottuaan Nina poistui käytävään. Karman jäädessä pyörittämään kynää sormissaan. —Minne me menemme? —Sairaalaan. Meilahden sairaalaan, onko sinulla tuttuja siellä? Tyttö katsoi hetken eteensä ollen aivan hiljaa. —Oikeastaan on minulla. Tyttö aloitti varovasti. Nina huomasi tämän. —Onko hän sinun poikakaverisi? —Oikeastaan joo tyttö tuumasi. —Tahtoisitko käydä tervehtimässä häntä —Se olisi tosi nastaa. —Mikä on poikakaverisi nimi? Jostain syystä Eerika oli alkanut luottamaan Ninaan. —Carl tosin Kalleksi minä häntä kutsun. —Ahaa okei. Nina oli hetken vaiti. —Miten hän sinne joutui? Niin jos saan tiedustella. Eerika puri huultaan miettien kuumeisesti tilannetta. —Hän tuota tai Kalle joutui tyttö yritti selvittää. Nina tarkkaili syrjäsilmillä tytön olemusta kun tämä kiemurteli istuimella. —Oikeastaan tuota siitä minä tulinkin asemalle kertomaan. —Ahaa ja se liittyy Kalleen siis poikakaveriisi? — Niin. — Millä tavoin? — Kalle sai pari päivää sitten myrkytyksen. — Myrkytyksen? — Niin...ja... Tyttö purskahti uudestaan itkuun. Ninan ei auttanut muu kuin pysähtyä pysäkillle. Etsivä otti itkua tuhertavan tytön syliinsä ja pyyhki tämän itkuisia silmiä. 28 —No niin, kerrohan koko juttu. Tyttö keräsi voimia ja rohkeutta kunnes aloitti kertomuksen. —Me oltiin Kallen ja muiden meidän kaverien kanssa eräässä puistossa tappamassa aikaa, kunnes joku ehdotti että tehdään pikku ”nyytit”. No eräs kaveri oli käynyt vanhempiensa lääkekaapilla ja napannut mukaansa Tramalia ja Panacod:a sekä joitain muita huume tabuja. No sitten joku keksi että otetaan netistä ohjeet ja kokeillaan jotain cocktail mixiä. Pojat murskasivat tabut jauheeksi ja sekoittivat ne keskenään. Sitten ne vetivät pitkää tikkua ja Kalle otti ensimmäisenä..Tyttö purskahti taas itkuun. Samalla hetkellä Ninalle selvisi koko juoni kuvio.Eerikan niiskuttaessa äänekkäästi Nina jatkoi ajamistaan miettien kuumeisesti tilannetta. Oli selvää että nuoret olivat tehneet raskauttavan rikoksen. Asia oli saanut aivan uuden käänteän. Pikku hiljaa Ninalle selvisi koko kuvio,nuoret olivat tehneet hölmön kokeilun, idioottimaisen päähänpiston, jonka seuraukset oli lähellä olla kohtalokkaat. Sairaalan piha oli täynnä parkissa olevia autoja kuten aina. Nina käytti hyväkseen ammatin tarjoamaa luontaisetua ja pysäköi autonsa eturiviin. Paikkaan josta normaali autoilija saisi mojavon oloisen muistutuksen väärin pysäköinnistä. Nina sytytti tupakin Eerikan katsoessa anovasti vierestä. Nina katsoi tyttö silmiin ja kaivoi savukeaskin taskustaan ja ojensi siitä sitten tytölle. —Nyt tehdään niin että kun me mennään sisään niin sinä voit käydä jututtamassa ensin poikakaveriasi. Jonka jälkeen minä poikkean katsomassa häntä. —Sopiiko? Tyttö nyökkäsi myöntävästi. Sisään päästyään he olivat menneet neuvontaan kysymään kyseistä potilasta. ja saatuaan tiedon he olivat marssineet parikerrosta ylöspäin ja ilmoittautuneet osaston info pisteeseen. Nina oli kysynyt hoitajalta lupaa tavata Garl Hombergia ja sitä että voisiko he tavata tätä. —Meillä on täällä omat vierailuaikamme sanoi pikkutärkeän oloinen osastonhoitaja. 29 —Ja siksi toisekseen kuka kysyy? Oletteko potilaan sukulaisia? —Emme ole. Sanoi Nina kaivaen lompakostaan virkakorttinsa. Osastonhoitaja katseli hetken suu auki. Änkyttäen sitten jotain mistä ei saanut muutaselvää kuin että tätä tietä olkaa hyvä. Nina jäi käytävään istumaan

kun Eerika meni huoneeseen. Kaivaen sitten puhelimensa esiin johon hän teki pikaiset muistiinpanot. Saatuaan mielestään kaikki olennaisimmat jutut ylös muistiin ryhtyi hän lukemaan naistenlehdeltä osastoa jossa lehden lukijat tiedusteli asiantuntijoilta apua omiin seksielämän ongelmiinsa. Ninan mielessä välähti että aika mollivoittoista oli hänenkin seksielämänsä ollut. Lukiessaan lehteä hän samalla yritti muodostaa jonkin tyyppistä kuvaa tilanteesta josta ei olisi paljoa kerrottavana. Asia etenisi normaalin protokollan mukaan ja nuoret joutuisi sosiaaliviranomaisten listoille. Kuolleen naisen tapaukseen tällä tapauksella ei ollut mitään tekemistä. "Huh onneksi tähän tapaukseen ei liittynyt suurempaa huumejuttua" Ajatteli Nina itsekseen. Ninan kurkistaessa ovelta näki hän kuinka nuoret olivat liimautuneet toisiinsa. "Aah voi tuota nuorta lempeä", ajatteli Nina itsekseen Vasta kun Nina oli tullut huoneeseen, niin nuoret olivat eronneet toisistaan. Kalle säpsähti vuoteessaan. —Kuka tuo on? Kysyi tämä Eerikalta. —Toitko sinä mukanasi jonkun sossueukon? Eerika oli sanomassa jotain kun Nina keskeytti. —Minä en ole sossueukko, vaan minä olen konstaapeli Nina Mäkipää ja olen hirveän ilkeä kyttä tuommoisille pikku rikollisille. Sanoi Nina leikkisästi. Kalle tuhisi ja katseli tuimana Eerikaa. —Miksi sinun piti tuoda hänet tänne, etkö sinä tajunnut että kyttä ei saanut vetää tähän. —No niin rauhoitu hieman. Sanoi konstaapeli. —Ei Eerika minua tänne tuonut, sitä paitsi olisin tullut joka tapauksessa. —Totuus on että te olette tiukassa paikassa. Teistä itsestänne riippuu millaiseen kuseen haluatte itsenne upottaa. Minä en ala kuulustelemaan teitä tässä millään lailla enkä pidättämään. Minä tarvitsen ainoastaan teidän kaverienne nimet. —Vakavasti ottaen kehotan teitä yhteistyöhön ja voit kertoa nämä terveiset kavereillenne myös. —Nyt minun on kyseltävä hieman asioita. Jututettuaan nuoria aikansa ja saaden näiltä olennaisimmat tiedot Nina nousi tuolista. —Vielä eräs asia, missä puistossa te olitte kun kokeilitte typerää juttuanne? 30 —Muistaakseni keskuspuistossa. Samassa Ninalla välähti. "Nuoret olivat olleet samassa puistossa, kuin mistä kuollut nainen oli löydetty" —Milloin? —Odotapa, se taisi olla ennen joulua, muistaakseni aatonaatto iltana. Nina hykerteli tyytyväisyydestä. "Hitto voisiko se olla mahdollista". —Voit olla hetken poikakaverisi kanssa kun minä soitan puhelun autostani. Kehotan olemaan teitä hölmöilemättä ja pilaamatta tulevaisuuttanne. —Odotan sinua autolla. Eerika nyökkäsi myöntävästi. Jäätyään kahden huoneeseen Kalle tiuskaisi. —Et kai sinä ole niin hölmö, että uskot tuota kyttä. Sanoi Kalle Eerika katsoi Kallea silmiin. —Itse olet hölmö, vai tahdotko että olen kadulla kuten tähänkin asti ja odotan sinua. Sitäkö sinä tahdot? —En tietenkään, tarkoitan että jos tuo kyttä muija on samanlainen kuin muutkin. —Se on minun murheeni. Sitä paitsi olen raskaana. Kalle katsoi Eerikaa silmiin. —Arvasinhan minä, kenen pentu se on? —Helvetin hölmö! Sinun tietenkin. —Siis sinun ja minun. —Minun? —Niin, kenenkä muun luulit sen olevan. Kalle meni hiljaiseksi ja ojensi kätensä Eerikalle. —Anteeksi rakas, minä olen täysin idiootti. —No niin olet. Sanoi Eerika ja suuteli hellästi poikaystävänsä. —Milloin se syntyy? —Hölmö. Menee siihen vielä aikaa. Sanoi Eerika nousten sitten seisomaan. —Minun on mentävä. Nina oli odottanut tovin autonsa luona kun Eerika tuli ulos sairaalasta. —Mitä seuraavaksi? Kysyi tyttö —Heitän sinut kotiini, saat alkaa tienata yösijaa itsellesi. Tyttö katsoi Ninaa hitaasti mutta ei sanonut mitään. —Tulit takaisin miksi? Kysyi Nina yhtäkkiä. Eerika oli hetken hiljaa, lasittunut katse silmissään kunnes. 31 —En tahdo olla kadulla. Eikä ole muutakaan mestaa, kotiin ei ole menemistä. Nina katseli tyttöä hetken. —Käydään kaupassa hakemassa jotain sapuskaa meille illaksi, ja paremmat kuteet sinulle. —Osaatko muuten kokata? —En nyt kovin hyvin mutta jotenkin. —Siinä tapauksessa saat kokata meille sapuskaa sillä aikaa, kun käyn vielä asemalla hoitamassa muutaman jutun. Ajomatka sairaalasta Ninan asunnolle kesti tunnin verran. Ninan asunto oli toisessa kerroksessa. Saatuaan ruokakassit sisään Eerika sai Ninalta selvät ohjeet,

siitä mitä tämän tuli tehdä sillä aikaa kun tämä oli asemalla. Ennen lähtöään Nina teki selväksi tytön aseman. —Tiedän tasan tarkkaan taustasi ja tulen saamaan tietooni tarvittaessa kaikki pikku salaisuutesi, kolttoresi ja rikoksesi. Olen kuitenkin sitä mieltä että jokainen ansaitsee uuden mahdollisuuden. —Tämä on nyt sinun mahdollisuutesi uuteen elämään, älä siis heitä hukkaan sitä, minä en lukitse sinua tänne sisään. Tuolla kaapissa on oven vara-avain jos tahdot käydä ulkona. —En tiedä taloudellista tilaasi. Mutta jos hoidat asiat kunnolla, niin saat paikan kotiapulaisena sopiiko? Tyttö nyökkäsi. 15 Luku Lars hieroi ohimoaan kuin pahemmassakin krapulassa. Sopimuspaperit oli tosin kassakaapissa joten hänen olisi pitänyt olla tyytyväinen, mutta ei. Nikolai Rusko katseli Larsin voipunutta olemusta, kun tämä kuljeskeli pitkin poikin mökin lattiaa, tosin Larsin mökki oli paremmanpuoleinen kelohonkainen asunto kuin pelkkä mökki. —Rusko tiedustele mikä sinua vaivaa? Kysyjä oli Larissa, Sundbergin yksityissihteeri ja tämän tulkki. —Kysy siltä itseltään, milloin se on lähdössä Venäjän maalle. Nikolai Rusko mulkaisi Sundbergia äreästi. Tullen sitten tämän eteen niin että miehen hien ja konjakin tuoksut sekoittuvat mahaa kääntäväksi tuoksuksi. Jykevä veli livana sanoi jotain, jonka Larissa käänsi oitis. —Rusko sanoi, tahtooko Lars että Nikolai lähtee Venäjälle? —Ei toki, en tietenkään. 32 Rusko hörähti nauramaan taputtaen Larsia selkään niin että henki meinasi salpautua. Nikolai sanoi jotain jonka tulkki käänsi. —Nikolai sanoi että hän lähtee huomenna. Nikolai kääntyi uudestaan naisen puoleen ja sanoi tälle jotain. Lars katseli näiden kahden jutustelua kipaten samalla juomaa kurkkuunsa. —Mistä te nyt juttelitte? —Nikolai sanoi että jos hän saa pienintä vihiäkään, siitä että meillä on mitään intiimiä välillämme niin... —Ai ollaan petihommissa? —Niin... —Niin mitä sitten? —Niin hän tulee ja kuohitsee sinut, tylsillä keritsimillä. Lars löyhensi solmiotaan, Ruskon purskahtaessa jälleen äänekkääseen nauruun. Miehet tekivät mukeja ahkeraan tahtiin ja aina kun puteli tyhjäksi, niin jostain ilmaantui aina uusi. Larissa toimi emäntänä huolehtien juoma ja ruoka puolesta, tulkaten samalla keskustelua. Miesten mennessä saunaan Larissakin piti liittyä seuraan. Tosin Lars oli hieman järjestelyä vastaan. Sundberg yritti pitää katseensa mahdollisimman kaukana Larisan upeasta vartalosta. Ja tämän tästä hän joutuikin menemään vähän väliä kylmään suihkuun ja sitten terassille. Saunasta kuuluvat äänet ei jääneet tältä epäselväksi siitä mitä siellä touhuttiin. ”Halvattu” Ajatteli Lars Sundberg. ”Ollapa Ruskon tilalla”. Kotvan kuluttua äänet vaimeni ja Rusko tuli pyyhke lantioillaan vilvoittelemaan hymyilen samalla leveästi. Lars katseli Ruskoa syrjäilmällä ja tunsu itsensä kukkakepiksi tuon idänmiehen rinnalla. Miehet kohottivat maljaa, Rusko sanoi jotain mitä Lars ei ymmärtänyt, mutta eleestä päätellen hän kehotti Larsia menemään saunaan. Lars yritti kieltäytyä kohteliaasti mutta se ei idänmiehelle käynyt. Kiukaan pihinä ja suhina kuului pukuhuoneeseen saakka kun Larissa heitti vettä kiukaalle. Jos tilanne olisi ollut toinen, niin hän olisi mennyt oitis saunaan. Oli kuitenkin parempi olla kerjäämättä ikävyöksiä. Vasta kun Larissa oli tullut pois saunasta pyyhkeeseen kietoutuneena, niin Lars rohkeni mennä vielä loppulämpöihin. Nautittuaan kunnon jälkilöylyt Lars päättipalata päärakennukseen josta leijaili herkullisen oloinen tuoksu. Sillä välin kun Lars oli ollut jälkilöylyissä, niin Larissa oli valmistanut herkullisen salsikin heille. 33 Heidän syödessään Rusko jutteli kiihkeästi pöydän yli Larissalle, Sundbergin katsoessa typertyneenä keskustelua. —Rusko sanoi tuossa, että hän lähettää toisen miehen tilalleen, siksi aikaa kun hän on itse poissa. —Kenet? Lars katsoi kuinka Larissa keskusteli Nikolaille. —Sieltä tulee kuulema joku Boris Molotow. —Tunnetko häntä entuudestaan? —Olen kuullut hänestä ja tavannut muutamaan otteeseen. Asiallinen mies jonka kanssa pärjää, kun ei ajaudu riitoihin hänen kanssaan. Sundberg huomasi kuinka veli livanan kunto alkoi hiipua pikkuhiljaa, jos toki hänenkin. Larissa katseli miehiä kuinka he alkoivat nuokkua pikku hiljaa uoron perään, sammuen sitten kokonaan. ”Tyypillisiä miehiä kun he juovat

liikaa heistä ei ole mihinkään”. Mietti Larissa itsekseen.